

A OUAGADOUGOU AMB OR GENS CATALANS. UN DIÀLEG.

MORISSA CAÑIGUERAL I RODR GUEZ

Promotora de comerç Sud-Nord

El 15 d'Agost de 1997, a l'església de Palol de Revardit, Pla de l'Estany (Girona), es celebrava un casament entre un noi musulmà i una noia catòlica. El meu casament.

Vaig néixer i créixer amb la fe catòlica. El bateig, el catecisme, la comunió, la professió de fe i la confirmació. Membre activa del MIJAC, del MUEC, del CCU. Pelegrinatges a Lourdes, Taizé, Medjugorje... Experiències compartides amb altres persones que em varen enriquir de fe.

L'any 1993 vaig anar a estudiar a la Universitat de Perpinyà, on hi vaig conèixer en Boubakar, avui el meu marit. D'origen Burkinabé, ell hi preparava el seu doctorat de Físiques amb la idea de tornar al seu país per aplicar-hi els seus coneixements i capacitats. Així doncs, varen ser 4 anys de festeig pensant en compartir les nostres vides a Burkina Faso.

Gran sorpresa entre els meus familiars i amics. Enamorada d'un noi d'un altre continent, d'una altra cultura, d'una altra religió i amb la idea d'anar a viure a Ouagadougou. El meu entorn, amb molta presència catòlica i en absolut musulmana, em va transmetre una certa preocupació pel meu possible futur. Preocupació essencialment pel que fa a quina seria la meva realitat en un entorn de religió islàmica.

Davant la meva ignorància respecte de l'Islam, tota font d'informació em resultava una joia. Així vaig apropar-m'hi amb la lectura de llibres i articles, amb l'assistència a seminaris i conferències, veient documentals i reportatges...

Va ser un experiència horrorosa. Els plors eren la digestió dels missatges rebuts. Estava espantadíssima.

A totes aquestes impressions teòriques que recollia de l'exterior, essencialment pors i desconfiances, s'hi afegien els instants compartits amb en Bouba on la diversitat religiosa no comportava cap tipus de distanciament. Una contradicció difícil de pair.

Amb el temps, l'amor va ser més fort que les pors i ens vàrem casar. Com era previst, un cop obtinguda la meva Llicenciatura d'Econòmiques i el seu Doctorat de Físiques vàrem venir a Burkina Faso. I a partir del 15 d'octubre de 1998, visc en aquest nou entorn, al bell mig de l'Àfrica.

Quan encara era a Girona, i em plantejava de venir a viure a Ouagadougou, vaig pensar que el resultat d'aquesta opció depenia molt de la meva predisposició i de la meva actitud davant tota una sèrie de canvis, imprevistos i novetats que aniria trobant al llarg del camí.

I justa la fusta, l'aprenentatge no s'acaba mai, encara avui, m'arriben fets que em fan obrir els ulls quasi d'ensurt. Ensurt al que reacciono tan bé com puc. Seguint la lògica de l'observar, jutjar i actuar, vaig avançant.

La vida a Ouagadougou i la vida a Girona, tenen poques similituds. A nivell d'escala de valors, de prioritats vitals, d'expectatives de futur... les diferències són immenses. I ara estic en aquest diàleg interior profund i constant. Diàleg entre la meva concepció de la vida i els meus costums

d'origen, i els de les persones amb qui comparteixo el dia a dia. Mai no m'hagués imaginat que aquest contrast cultural fos tan apassionant en uns instants i tan esgotador en d'altres.

Treballa amb 147 artesans, la majoria de Burkina Faso i també n'hi ha de Costa de Marfil, Ghana, Togo, Níger i Mali. Artesans que treballen la fusta, la ceràmica, la carabassa, el cuir, el cotó i el bronze. I amb la seva riquesa cultural en fan escultures, mobles, jocs, instruments de música, teixits i joies. Cada peça transmet l'essència d'una o altra cultura: Mossi, Dagari, Toussiana, Gourounsi, Lobi, Senoufo, Baoule, Bambara, Dogon, Touareg, Peul...

La combinació del treball dels artesans, fent les peces, i el meu, aconseguint el seu accés al mercat internacional, és l'ànima de LAAFI BALA. El desig que em va empènyer a crear LAAFI BALA va ser el d'aconseguir generar exportació i amb aquesta, la paral·lela entrada de divises al país.

Un exemple real: en Fatogma un cop ha fet un balafon (és un instrument de música, combinació de carabasses i fusta) per aconseguir vendre'l ha de passejar-se tot el dia pel gran mercat per trobar un turista que li compri. Aleshores si LAAFI BALA li pot aconseguir una comanda de 30 balafons, ell farà treballar els seus cosins i veïns i ja té un treball amb la venda assegurada. Després, els diners que ha guanyat els podrà destinar a allò que ell decideixi, però de moment ja té l'accés a aquests diners. Fent una mirada enrera, en aquests anys, molts canvis importants han coincidit en el temps: l'acabament del període universitari, l'inici de la vida matrimonial, el canvi de continent, la creació de l'empresa i el naixement de la nostra filla: l'Aida. I hi ha hagut moments de tot, instants plens d'alegria i esperança i també he conegut dies on només em passaven pel cap preguntes sense resposta evident. Però si agafem una balança per comparar els dies de llum i els dies foscos, el resultat surt il·luminat.

I per agrair-vos la vostra lectura, acabaré amb un poètic text de Lanza del Vasto que defineix molt bé la meua idea del treball: "L'interès de l'economia no és pas el desenvolupament econòmic, sinó el desenvolupament de la persona. Perquè el fi del treball no és tant fer objectes com fer homes. El treball estableix un contacte directe amb la matèria, li n'assegura un coneixement precís i una col·laboració quotidiana amb d'altres homes. Un treball on l'home sencer es sent compromès: amb el cos, amb el cor, amb l'intel·lecte i amb el gust. L'artesà que afaïçona un objecte, que el poleix, el decora, el ven, l'apropa als desigs d'aquell a qui el destina". □

17 DE ENERO DEL 2000

MIGUEL ANGEL SANTILL« N

"Por la revolución y las Estrellas"

Ediciones El Faro. Argentina

No nos olvide, Señor, a los que , como sus hijos,
venimos a florecer en esta patria.

No nos mienta a la cara
como si fuésemos casa vacia en invierno.

No se condene por prometerenos el paraíso
como si no intuyéramos las urgencias del mundo.

No malgaste su corazón en soñarnos
como si nuestra esperanza viviera de espejismos

No nos distraiga con migajas
como si estuviéramos vencidos por esta vieja miseria.

No cierre los ojos al hogar de nuestra calle
como si el infortunio fuese eternamente soportable.

No ensucie las manos en la gente
como si nuestros pies descalzos no fuesen burla suficiente.

No cambie de traje a cada instante
como quien mata la desnudez con cinismo.

No nos olvide, Señor Presidente, (a los niños).
Escuche que cantamos y no damos lástima,
que somos soldados de la vida,
que amamos con amor perpetuo,
que no merecemos la muerte en nuestra sangre,
que entramos a la luz como cualquiera

si nos dejan. □